

PŘEDSEVZETÍ

Leden je nejhorší měsíc z celého roku. Alespoň Maruška si to vždycky myslela. Skončí vánoční prázdniny a začne pololetní zkoušení, diktáty a písemky. Je tak snadné si zkazit jednou známkou z testu všechny ty jedničky z předcházejících měsíců.

A na vysvědčení se pak objeví místo samých jedniček dvojka z matematiky. To by Maruška zrovna letos nerada. Umínila si, že vysvědčením udělá radost mamince, která je stále v nemocnici, i tatínkovi. Ten je sice zdravý a je doma, ale určitě je mu z toho trápení s maminkou smutno. Sice to na něm není vidět, ale Maruška usoudila, že když je tak moc smutno bez maminky jí, musí být určitě smutno i jemu.

K té myšlence, že člověk může dělat druhým lidem radost, i když jemu samotnému není do smíchu, ji přivedla babička. A babičku zase k té myšlence přivedly Vánoce. Když šla s dětmi na Štěpána z návštěvy v nemocnici, vzala je na výstavu Betlémů. Marušku to trochu nudilo, už měla všech těch koled a jesliček dost, zvlášť když jí připomínaly tu věc s maminkou. Protože svatá rodina byla sice strašně chudá, ale byli alespoň všichni pohromadě. Připadala si osamělá, opuštěná a taky zrazená. Slibovali, že se maminka brzy vrátí a že bude zdravá, a zatím... Stála u první vitríny a mračila se. Malá Klárka naopak nadšeně vyjmenovávala betlémská zvířátka a kluci studovali, jak je udělaná sádrová hlavička černouška, že s ní vždycky zakývá, když dostane na ošatku korunu.

Babička neřekla nic, ale večer se postavila u Maruščiny postele a vyprávěla: O malé Božence, která se jí narodila před

40 roky, ale byla nemocná, nikdy se nenaučila dobře mluvit a nemohla chodit ani do pořádné školy. A když jí bylo patnáct, umřela na zápal plic. A taky o Venouškovi, který žil jenom jeden měsíc. Tatínek je vlastně jediné babiččino dítě. Velké srdce

„Babi, a proč nejsi smutná?“ napadla Marušku otázka. „I jsem, dodnes jsem často smutná, protože na oba často vzpomínám. Ale člověk má velké srdce. Vejde se do něho smutek i radost, Maruško. A je hlavně na tobě, čím vším ho naplníš. Všichni teď máme strach o maminku, strach má tedy místo v našich srdcích. Ale zkus přemýšlet, jak ho nezaplnit celé tím strachem.“

„To tedy nevím jak,“ zatvářila se Maruška urputně. „Když se rozhlédneš kolem sebe, najdeš pár věcí, které můžeš udělat, aby přinesly radost druhým lidem. A jejich radost se nasťhuje i do kousku tvého srdce. Jako to bylo v Betlémě,“ usmála se babička. „Byli chudí, neměli domov, pronásledoval je Herodes, hrozilo jim mnoho nebezpečí. Ale měli se rádi, pomáhali si a Bůh vložil do jejich srdcí radost. Přece to není tak, že bychom měli čekat, až budeme úplně šťastní, abychom mohli kolem sebe rozdávat radost...“

Maruška i babička byly chvíli spolu potichu. A potom do toho ticha babička řekla: „Maruško, když uděláš svět kolem sebe o něco hezčí, bude o něco hezčí i tvoje vlastní srdce. To je taková boží matematika...“

Tak tehdy večer si Maruška umínila, že především udělá o něco hezčí svět svojí mamince. Tím, že se dá do učení a tou matematikou si nenechá pokazit vysvědčení. A už to samotné předsevzetí jí přineslo trochu radosti.

Povídejte si

Myslíte si, že jsou lidé, kteří nikdy nezažili nic těžkého? Nebo jenom málo těžkých věcí?

Je to podle vás spravedlivé, že někdo prožije těžký život a někdo naopak život docela snadný?

Co myslíte, jak by nám na takovou otázku odpověděl Bůh, kdybychom se ho mohli zeptat?

Když prožila Maruščina babička těžký život, protože jí umřely dvě děti, a přesto kolem sebe rozdávala radost, nepředstírala jenom, že není smutná?

Souhlasíte s Maruščinou babičkou, že i smutní lidé mohou dělat druhým radost? Nebo dokonce mají dělat druhým radost? Nebo naopak mají takoví lidé právo na to, aby jim pomáhali druzí lidé, a oni sami už nemusí dělat nic pro lepší svět?

Týká se takový úkol jenom křesťanů, kteří věří, že jim k tomu dává sílu Bůh, nebo se týká i nevěřících lidí, kteří v Boha nevěří?

Když něco těžkého prožívají malé děti, mohou mít i ony úkol přesto, že jsou smutní, dělat svět kolem sebe lepší? Podobají se v tom dospělým lidem, nebo je to u dětí něco jiného?

Pozor!
Tohle jsou filozofické otázky, které nemají jednu jasnou odpověď!
Mají za úkol učit nás přemýšlet, hledat důvody svých tvrzení a povídat si o nich.

Tak zase
příště...

